

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. 2.—
Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ..... » 2.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμοῦ—261

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀθηναϊδος, ἐκφράζουσα τὰς εὐχαριστίας τῆς διὰ τὴν ὁσημέραι ἀδούσαν παρὰ τῷ κοινῷ καλῇ ὑποδοχῇ τοῦ φύλλον ἐκδίδει τοῦτο σήμερον ἠξήμερον, προσιθείσα ὕλην τερπνὴν καὶ ὠφέλιμον.

ὑποδείξαντες ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς Ἀθηναϊδος τοὺς ἀγλαοὺς καρποὺς τοὺς ἐκ τῆς καλλιέργειας τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ὡς καὶ τὰς οἰκτρὰς συνεπείας τῆς ἐγκαταλείψεως αὐτοῦ, ἤδη σημειοῦμεν καὶ τὰ μέσα τῆς ἀναπτύξεως. Καὶ πρῶτον κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν οὐσίαν εἶναι ἢ εὐσέβεια τῆς μητρὸς, καθότι ἡ μήτηρ εἶναι ἡ μόνη ἢ δυναμένη, συγχρόνως μὲ τὴν ὑπαρξίν, νὰ διαχύσῃ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τὰς ἀκτίνας τῆς ἀγάπης, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ὁποίας, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος αἰσθημα καταπέμπει τὰς ρίζας περὶ τὴν καρδίαν καὶ ἀναπέμπει εἰς τὴν ἐπιφανείαν τὸ φύλλον ἐκεῖνο, ὅπερ προαγόμενον θὰ ἐπιφέρῃ τοὺς καρποὺς τῆς ἀρετῆς διὰ τὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ πλησίον τὴν εὐτυχίαν. Δεύτερον, εἶναι ὁ ἠθικὸς χαρακτήρ τοῦ παιδαγωγοῦ πρὸς ὃν ὁ παῖς, κατὰ τὴν πλαστικὴν περίοδον τῆς ὑπάρξεώς του, ἀποβλέπει ὡς εἰς μαντεῖον καὶ τοῦ ὁποίου τὰς διδασκαλίας ἀγωνίζεται νὰ ἐφαρμόσῃ. Τρίτον, ἡ πνευματικὸς τοῦ ἱεροδιδασκάλου, ὅστις, διὰ τῶν διακεκριμένων αὐτοῦ γνώσεων καὶ τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ βίου, ὠρίσθη ἵνα ἀναπληρῇ τὰς ἐλλείψεις καὶ προαγάγῃ ἐτι μᾶλλον τὸν χριστιανικὸν χαρακτήρα τοῦ νέου.

Τὰ δευτερεύοντα μέσα ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου παραλείπομεν, ἐπιπροσθέτοντες ὅτι, ὅπως τὰ τρία εἰρημένα στοιχεῖα ἐνεργῶσι δραστηρίως καὶ ὁρθῶς, ὑπάρχει χρεῖα ἠθικῶν περιοδικῶν καὶ συγ-

γραμμάτων, ἅτινα διὰ τερπνοῦ ὕφους καὶ εὐτελοῦς τιμῆς νὰ καταστῶσι κοινὰ παρὰ τῇ κοινωσίᾳ. Ἐπίσης δι' ἐκδόσεων τῶν Ἀγ. Γραφῶν καὶ θρησκευτικῶν συγγραμμάτων ὡς καὶ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς διδασκαλίας ἐν γένει τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Τότε δὲ θέλομεν ἔχει γονεῖς φιλοσόφους καὶ τέκνα εὐπειθῆ, σεβαστοὺς διδασκάλους καὶ ἐπιμελεῖς μαθητὰς, ἀγαπητὸν κληρὸν, εὐάγωγον λαὸν καὶ ἀρχὰς εὐσυνειδήτους· τότε θέλομεν ἔχει φιλανθρωπίαν, πατριωτισμὸν, αὐταπάρησιν, ἀγάπην καὶ τοὺς καρποὺς τούτων, τὴν εὐτυχίαν.

Ὁ Θεὸς ἐν τῇ πανσοφίᾳ αὐτοῦ ἐποίησε τὸν λογικὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον καὶ ὑπεύθυνον, ἐξ οὗ πηγάζει ἡ προσωπικὴ αὐτοῦ ἀξιοπρέπεια. Ἀλλὰ προσωπικὴ ἐλευθερία σημαίνει ἐκλογὴν, ἡ δὲ ἐκλογὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται κατὰ βούλησιν νὰ πράξῃ τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν διὸ καὶ ἡ νίκη κατὰ τοῦ κακοῦ ἔχει ὡς βᾶσιν τὴν αὐτοουσίαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ εὐτυχία ἡμῶν ἠρτῆται ἐκ τῆς ἐκουσίου ἐκτελέσεως τοῦ καλοῦ, ὁ Θεὸς ἐνέθηκεν τοῖς σπλάγχθοις ἡμῶν τοὺς σπόρους τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ἵνα διὰ τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ καρπώμεθα τῶν εὐλογιῶν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ ὦμεν χρήσιμοι καὶ εὐτυχεῖς.

Τίς δὲν θαυμάζει τὴν ὠραίαν ὄρῃν βλέπων αὐτὴν χαριέντως κυματίζουσαν καὶ παίζουσαν μετὰ τῶν ἀνέμων. Οἱ κλάδοι αὐτῆς παρέχουσιν εἰς μὲν τὸν περωτῶν κόσμον ἄσυλον καὶ διαμονὴν πλουσίαν καὶ πολυτελῆ, ὅστις ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν ἐκδούλευσιν ταύτην μεταβάλλει αὐτὸς διὰ τῶν γλυκῶν κελαδημάτων εἰς εὐφώνους αἰιδούς, εἰς δὲ τὸν λοιπὸν λογικὸν τε καὶ ἐμψυχον κόσμον καταφύγιον προστασίας καὶ ἀνακουφίσεως κατὰ τὴν τοῦ καύσονος καὶ τῆς καταγίδος, ἐνῶ δ

πελώριος αὐτῆς κορμὸς παρέχει οἰκήματα διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ πλοῖα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ. Καὶ ὅμως ἡ ἄφθονος καὶ ἰσχυρὰ αὐτῆ ὕλη ἢ τὸσον ἀναπόσπαστος διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἢ ἀνάπτυξις τῶν στοιχείων τῶν ἐν τῷ ξυλίῳ περικαλύμματι τῆς μικρᾶς βαλάτου! Ἄλλ' ἔταν ὁ μικρὸς οὗτος σπόρος δὲν τυγχάνῃ τῆς θεούσης συνέργειας τοῦ φωτός, τοῦ αἵματος, τοῦ ὕδατος καὶ τῶν στοιχείων τῆς γῆς, ἦτοι ἔταν δὲν καλλιεργῆται, ἀντὶ τὴν ἀναπτυχθῆ εἰς ἰσχυρὸν σῶμα δὲ καὶ φράξιν χρῆσιμον γίγαντα καθίσταται βόρα τῶν χροίων ἢ μὲνι νεκρὸς καὶ ἀγῶνας. Ἡ ἔπαρξις ἀπὸ τῶν στοιχείων τινὸς ὅσον δῆποτε χρῆσιμου δὲν ἀρκεῖ, δεῖται ἀναπτύξεως, δεῖται τῆς προσκοῦσης καλλιέργειας.

«Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης ἐγκράτεια· κατὰ τούτων οὐκ ἐστὶ νόμος.»

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(Κατὰ τὸ θέρος 1876.)

Ἡ Καλλιρόη παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ. — Τὰ θέρινά θέατρα παρὰ τὸν Ἰλισσὸν καὶ ἐν Φαλήρῳ.

Ὅραϊαν τινὰ πρῶταν τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἠθέλησα ν' ἀποσπασθῶ ἐπὶ στιγμήν τινας τῆς τύρβης τῶν καθημερινῶν ἀσχολιῶν καὶ ἐξελεθῶσα τῆς πόλεως διηυθύνθη πρὸς τοὺς ἀγρούς.

Σοβαρὰ σιγή ἐπεκράτει εἰσέτι πανταχοῦ, ἐνῶ τὰ περίε ἀντικείμενα ὑπὸ τοῦ λυκαυγοῦς φωτισόμενα ἐχρωματίζοντο βαθμηδὸν ὡς ὑπὸ μαγικῆς τινος ἐπηρεῖας διὰ μύθων καὶ ποικίλων ἀποχρώσεων. Ἐγὼ δὲ πῶρ' ἀρχῆς διὰ τὴν ἐλευθερίαν μου ἐτρεχον ἀπὸ λωφίτου εἰς λωφίτου, ἀπὸ βύακος εἰς βύακα, δὲ μὲν συνάξουσα ἀνθὴ, δὲ δὲ θαυμάζουσα τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῆς φύσεως, ἦτις ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ προκύπτουσα ἀπεδέυετο τὸν μελανὸν τῆς νυκτὸς πέπλον.

Αἶφνης ὅμως ἐνῶ παρηκολούθουν τὴν ροὴν τοῦ Ἰλισσοῦ, ὁ φλοῖσθος παρακεκλιμένης πηγῆς ἐφέλιξσε τὴν προσοχὴν μου ἐστάνην παρευθῆς, διότι μοι ἐφάνη ὅτι διὰ μέσου τοῦ μονοτόνου ἤχου τῶν ὑδάτων διέκρινόν ἀσμά τι τοσοῦτω γλυκὺ, τοσοῦτω περιπαθεῖς, ὥστε ὑπὸ συγκινήσεως ἀνεκφράστου κατακλιθῆσα, προσήλωσα ὄλην τὴν προσοχὴν μου ἐν ἀκροασθῶ.

Καὶ ἀληθῶς ὁ φλοῖσθος ἐκεῖνος παρηκολούθει ἐλαφρῶς φωνὴν καθαρὰν καὶ νεανικὴν, ἦτις διὰ μυρίων μελωδικωτάτων τόνων, δὲ μὲν ἀνεπαίσθητῶς ὑψουμένη, δὲ δὲ μετ' εὐετροφίας ἀκατανόητου συγχομένη μετὰ τῶν ὑδάτων, ἀπέτελει ἀρμονίαν ὑψηλὴν καὶ αἰθέριον, ἀρμονίαν ἦτις καταθέλγουσα τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν ἐνέπνευσεν

αὐτῇ μελαγχολίαν τινα γλυκύθυμον καὶ ἄριστον.

Ἄλλὰ τὸ μέλος ἐκεῖνο ἐξέφραξε παρά τὸν τοσοῦτω μύχιον καὶ θλιβερόν, ὥστε τὸ πρῶτον πόθου τοῦ ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀδουσαν, ἀπὸ τῆς πῶς ἐλκουμένη, ἐπροχώρησα βήματά τινα πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχετο ἡ φωνή.

Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου, ὅτε διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος διέκρινον νεανίδα καλλοῦν ὄρανας!

Λεπτὸς πέπλος ὑπὸ τοῦ πρωΐνου ζέφουρου κυματιζόμενος ἐκάλυπτε τὸ αἰθέριον αὐτῆς σῶμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ χάρις, ἡ νεότης καὶ ἡ εὐγένεια διέλαμπεν ἐν ἀπαντὶ τῶν μεγαλειῶν αὐτῶν. Ἐνῶ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀγίου ἐκείνου ἐνθουσιασμοῦ κατεγομῆνῃ, ἂν ἀίσθάνεται ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ πρὸ καλλιτεχνικοῦ ἀριστουργήματος, παρηκολούθουν τὰς ὑγρὰς καὶ διαυγεῖς γραμμάς, αἰτίνες διεξήραφον τὸ ἀνθρώπιν ἐκεῖνο σχῆμα, ἐνῶ προσεπάθουν ν' ἀνακαλύψω τὴν μυστηριώδη μαρμαρυγὴν, ἦτις ἐφώτιζε τὸ ῥοδοειδὲς καὶ χιονόλευκον ἐνπαυτῶ ἐκεῖνο σῶμα δὲν ἤξεύρω ὁποῖον προαίσθημα, ὁποῖα συγκινήσεις με ἐκάμε νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡ σερμνὴ καὶ δειλὴ ἐκεῖνη κόρη δὲν ἀνῆκεν εἰς τὰς φαρτὰς καλλονὰς τοῦ κόσμου τούτου, εἰς τὰ διαβατικά τῆς ὕλης δημιουργήματα, ἀλλὰ κάτοικος ποιητικοῦ τινος καὶ αἰθεραίου κόσμου, εἰς τοὺς μυστηριώδεις ὠκεανούς τῆς φαντασίας πλανωμένη, ἔθεσε πρὸς στιγμὴν τὸν ἐλαφρόν αὐτῆς πόδα ἐπὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς πεδιάδος, ὅπως διαλύουσα αἰφνῆς τὰ σκοτὴ τῆς λήθης, διαλύσῃ τὸ φέγγος ἀθανάτων καὶ προσφίλων ἀναμνήσεων! Ἀφελῶς καὶ μετὰ χάριτος πρὸς τὸν βύακα κεκλιμένη ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας ὑδρίαν ἀφ' ἧς κατέρρεε τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς ἐκεῖνης, ὅπερ ἀφρίζον κατέβρεχε τοὺς λεπτοφουεῖς αὐτῆς πόδας καὶ παρηκολούθει μετὰ ταῦτα τὸν ροὴν τοῦ ἐπὶ τῆς γλῶσσης.

Ἄλλὰ μόλις ἤκουσε τὸν κρότον τῶν βημάτων μου, ἐστράφη ἀνήσυχως ζητοῦσα ν' ἀνακαλύψῃ τὸν τολμῶντᾶ νὰ διατάραξῃ οὕτω πῶς τὸ ἀσμά τῆς· ὁ θαυμασμὸς μου τότε ἠύξησεν ἐτι μάλλον ὅτε μοι ἀπεκαλύφθησαν οἱ κανονικοὶ καὶ λεπτοὶ χαρακτῆρες τῆς μορφῆς τῆς. Τὸ ἦθος τῆς ἐνέφανε τὴν δειλίαν τῆς παιδικῆς ἀφελείας, ἐνῶ τὸ ἐμβριθές καὶ βαθύ αὐτῆς βλέμμα, ὅπερ διέχυνε περίε τὴν ζωὴν νεότητός ἀθανάτου, ἀπεκάλυπτε τὴν ἀμετάθετον ἐκείνην γαλήνην, ἦτις μόνῃ χαρακτηρίζει τὰς ἐκλεκτὰς καὶ γενναίας ψυχὰς· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἐπλανᾶτο βαρὺ τι νέφος μελαγχολίας, μελαγχολίας ἀξιοπρεποῦς καὶ εὐγενούς, ἦτις καθωραίξεν ἐτι μάλλον τὴν συμπαθῆ ἐκείνην φυσιογνωμίαν. «Ὡ σὺ ἦτις μοι ἐμπνέεις τοσαύτην συμπάθειαν, εἶπον τότε προχωροῦσα μετὰ σεβασμοῦ πρὸς αὐτὴν, εἰπέ μοι διατί τὸ ἀσμά σου εἶναι τοσοῦτω θλιβερόν ἐν τῶ μέσῳ τῆς χαρμολοῦσιν αὐτῆς φύσεως;»

Ἡ ἀγνωστος τότε προσηλώσασα ἐπ' ἐμὲ τοὺς

γοργούς ὀφθαλμούς τῆς — Ἄθρηναία! μοι εἰπὲν καὶ ἡ φωνὴ τῆς ὡς ὁ ἦχος μελωδικῆς τινος λύρας ἐπλήξε τὸν ἄερα, εἶμαι ἡ Νύμφη Καλλιρόη, ἡ ἐφθρεθούσα ἐπὶ τῶν τόπων τούτων τῶν κλεισθέντων ὑπὸ τῶν προγόνων σου· μ' ἐρωτᾷς διατί τὸ ἀσμά μου εἶναι θλιβερόν. Ἄλλ' ἰδέ ὀλίγον ἀπωτέρω τὰ καταγῶγια ἐκεῖνα τοῦ νεωτερισμοῦ ἐν οἷς παρασκευάζεται ἡ τῶν Ἑλληνίδων μας διαφθορά! Πῶς εἶναι δυνατόν μία λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ τῆς ἀρμονίας, μία Ἑλληνὶς Νύμφη ν' ἀκούῃ ἄνευ αἰσχύνης τὰς ρεμβαστικὰς ἐκείνας τῆς μυθιστορίας ἀπηγήσεις! Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ θλιβῆται ἀναλογιζομένη ὅτι αἱ συμπολιτίδες αὐτῆς ἐν μέσῳ τῶν θεαμάτων ἐκείνων, τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐλληνοπρεπείας ἀποβάλλουσαι, μεθύσκονται ὑπὸ τοῦ δολίου ῥωμαντισμοῦ, ὅστις ὡς ἡδὺ δηλητήριον, λυμαινεται τὰς νεαρὰς καὶ εὐαίσθητους καρδίας τῶν! Ὡ τίς βᾶσκανος δαίμων ὤθησε τὴν πατρίδα ἡμῶν εἰς τὴν λατρείαν τῆς ξενικῆς ταύτης μουσῆς, ἦτις οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς τὴν σεμνὴν καὶ αὐστηρὰν μουσάν τοῦ πατρώου θεάτρου!

Ποσάκις κατὰ τὰς σελήνοφειγεῖς νύκτας ὑπὸ τὸν αἴθριον τοῦτον καὶ γλαυκὸν τῆς Ἀττικῆς οὐρανὸν, ὅτε ἡ γλυκύθυμος ἡρεμίᾶ τῆς φύσεως καλεῖ τὰς εὐαίσθητους ψυχὰς εἰς κατάνυξιν, ποσάκις τότε τὰ ἀκούσματα ἐκεῖνα, ἅτινα ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ καλῶνται καλλιτεχνικὰ, ἀπροσμένη, ἐπόθησα τὴν ἀγρίαν τοῦ χειμῶνος θύελλαν καθ' ἣν ὁ Ἰλισσὸς ἐξηγηριζόμενος ζητεῖ νὰ με παρασύρῃ εἰς τὸν ὄρμητικόν ροὴν του, ὅτε ἐν τῶ μέσῳ τῆς βοῆς τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς ρυκωμένης καταγίδος ἀντηχοῦσιν ἐκ τοῦ νεκροτάφου οἱ θρήνοι τῶν Αἰολιανῶν ἀρπῶν καὶ οἱ Τρίτονες καὶ οἱ λοιποὶ εἰδεχθεῖς δαίμονας τῶν ὑδάτων μετὰ πατάγου ἀνακκοῦσι τὸν Φαληρικὸν ὄρμον!

«Ὡ ἐὰν ἡδυνάμην νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς ἀξένους τούτους τόπους καὶ νὰ ζητήσω καταφύγιον μακρὰν εἰς τοὺς χαριέντας καὶ συσκίους λεμῶνας τῆς δούλης Ἑλλάδος! Ἐκεῖ εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς φύσεως εὐλογημένους ἐκείνους τόπους ἡ ἀπαισία τῶν καταδιωκτῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ φωνῇ, ὡς παράτονος τις ἦχος θέλει προσβάλλει τὰς ἀκοὰς μου, ἀλλ' ἐκεῖ δὲν θέλω πλέον ἀκούει τὰς ταπεινωτικὰς χειροκροτήσεις καὶ ἐπευφημίας τῶν υἱῶν τῆς Παλλάδος! Ἄλλ' αἶμοι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραβιάσω τοὺς μυστικούς ὄρκους μεθ' ὧν συνεδέθη ἡ ὑπαρξις μου, Πῶς εἶναι δυνατόν ν' ἀπομακρυνθῶ τῆς πηγῆς ταύτης ἀφ' ἧς ἄλλοτε ὑπεράνω τοῦ μεγαλοπρεποῦς Παρθενώους ἔβλεπον περιπταμένην τῆς σκιᾶν τῆς Πυλίουχοῦ Παλλάδος, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ κλέος τῶν Ἑλλήνων διασώζουσαν; Ἀφότου ξενικὸς θιάσος κατέλαβε τὰς ἀκτὰς τοῦ φαλήρου αἱ ἀδελφαὶ μου ὁσάκις διέρχονται τὸ ἐσπέρας παρὰ τὸν ὄρμον ἐκεῖνον, βυθίζουσι ὑπὸ τὸ ἀργυροειδὲς κύμα τὴν χαρίεσσαν

αὐτῶν κεφαλὴν· ἀλλὰ τλήμων ἐγὼ, ἐνταῦθα, ἐπὶ τῶν ἄλλοτε καταρρότων καὶ συσκίων τούτων μερῶν, ὅθεν ἀντήχησάν ποτε οἱ πρὸς τὸν Ὀλύμπιον ὕμνοι, τεθλιμμένοι μάρτυς τῆς παρακμῆς τῆς φίλης πατρίδος παρισταμένη αἰωνίως θέλω συνοδεύει διὰ τῶν μελαγχολικῶν θρήνων μου τὸν μονότονον τῆς πηγῆς ταύτης φλοῖσθον!»

— Ἄ Νύμφη! — ἀνέκραξα τότε, συγκινηθεῖσα ὑπὸ τῶν τελευταίων τούτων λόγων — οἱ θνητοὶ ὡς πνοὴ ἀνέμου παρέρχονται, ἀλλ' αἱ χορεῖαι τῶν ἀθανάτων ἀπόσιτοι εἰς τὸν πανδαράτορα χρόνον, πλανῶνται ἀείποτε ἐπὶ τῆς ἐσδόξου καὶ προσφιλοῦς ταύτης γῆς· διατί λοιπὸν νὰ μὴ ἐλπίζης ὅτι ἐκ τῶν ὄχθων τούτων θέλει ποτε ἀκούσει τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς πατρώας μουσῆς τὴν ἐλληνικὴν νεολαίαν εἰς τὰ προγονικὰ μεγαλοουργήματα μυσταγωγούσαν;

Εὐχου καὶ ὁ κοινὸς τῶν θνητῶν καὶ τῶν ἀθανάτων Πατὴρ δὲν θέλει ἀπωθήσει τὰς εὐχὰς σου. Ἄλλὰ μοι ἀνέφερες περὶ τῶν ἀδελφῶν σου, δύνασαι νὰ μοι εἴπῃς, ὦ Ναϊὰς, τίνας εἰσὶν αὐταὶ;

«— Αἱ θυγατέρες τοῦ Νηρέως, μοι ἀπεκρίθη, εἶναι αἱ μυστηριώδεις Νύμφαι, πρὸς ἃς ἦτό ποτε ἐμπειπιστευμένη ἡ ἀνατροφή τοῦ θεσμοφόρου Βάκχου χαρίεσσαι καὶ ἐλαφραὶ, ὡς ὁ ζέφυρος, διέρχονται τὰ ἀεικίνητα πεδία τοῦ Ὠκεανοῦ ὀδηγοῦσαι μετὰ τῶν Τριτόνων τὰ πνεύματα τῶν ἀγαθῶν εἰς τὰς Νήσους τῶν Μακάρων. Πολλάκις ἐν μέσῳ τοῦ πατάγου καὶ τοῦ κλύδωτος ἀκολουθοῦσι τὴν ρυκωμένην καταγίδαν, παίζουσαι μετὰ τὸν ἀφρόν τῆς θαλάσσης καὶ συνοδεύουσαι τὸ κύμα διὰ τῶν γοργῶν παιδῶν τῶν, ἄλλοτε δὲ πάλιν ἔταν ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ θνητοῦ δὲν φθάνῃ μέχρι αὐτῶν, χαρίεσαι καὶ μειδίωσαι ἐξέρχονται τῆς θαλάσσης ἵνα χορεύωσιν εἰς τὸ παράλιον· πρασινοειδῆς χιτῶν καλύπτει τὰ αἰθέρια αὐτῶν σώματα καὶ ἐπὶ τῆς ὠραίας αὐτῶν κεφαλῆς θάλλει στέφανος ἐκ κισσοῦ, εἰς ἀναμνήσιν τῶν ἀδύτων τοῦ Βάκχου μυστηρίων, ἅτινα αὐταὶ πρῶται ἀπεκάλυψαν εἰς τὸν κόσμον.»

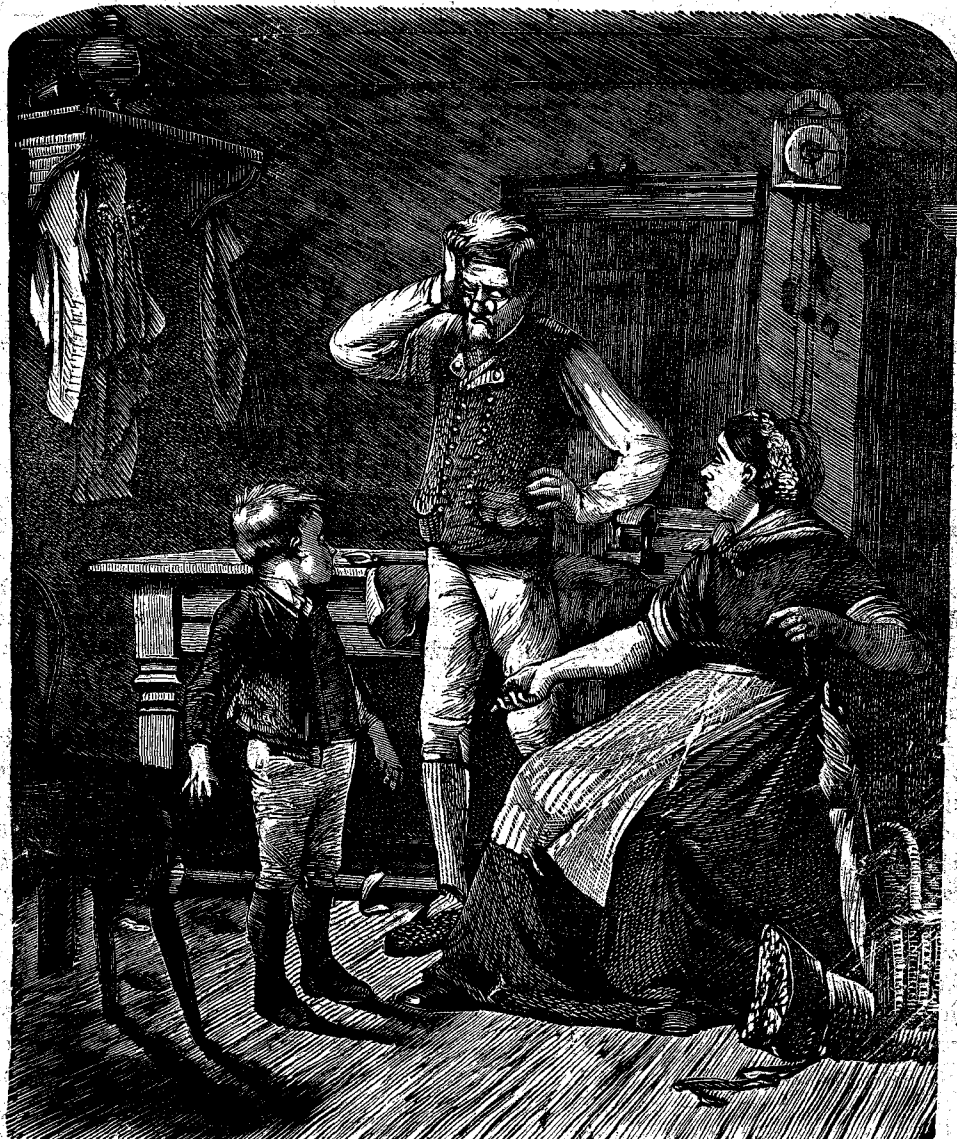
Τὴν ἐσπέρας ὅτε ἐν μέσῳ τῆς γαλήνης τῆς νυκτὸς ἤχη ὁ φλοῖσθος τῆς θαλάσσης, τείνον τὸ οὖς σου μετὰ προσοχῆς, ἐὰν τὰ μυθιστορικὰ ἀναγνώσματα καὶ τὰ θέαματα δὲν σε διεφθέραιαν μέχρι τοῦδε ἐντελέως, ἐὰν ἐν τῇ φύσει εὐρισκόμενη δύνασαι εἰσέτι νὰ αἰσθάνῃς ἀντὶ τῆς χαύνης καὶ ρεμβαστικῆς μελαγχολίας τὰ ὑγιᾶ καὶ ἐναρμονία αἰσθήματα, ἅτινα αὕτη διαχέει, θέλεις τότε διὰ μέσου τοῦ μονοτόνου ἐκείνου ἤχου διακρίνει τὸ μέλος τῶν ἀδελφῶν μου τούτων, αἰτίνες ἄρατοι, λαμβάνουσι μέρος κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν νυκτερινὸν ὕμνον τῆς φύσεως.»

— Ὁ νυκτερινὸς ὕμνος! — ἐπανέλαβον μετ' ἀπορίας — τίς εἶναι οὗτος, ὦ Νύμφη; εἰπέ μοι, σὺ, ἦτις διὰ τῶν εὐεργετικῶν ναμάτων σου καταπαύεις τὴν δίψαν τοῦ κεκμηκότος ὀδοιπόρου καὶ

τὰς ἀσθενείας τῶν θνητῶν. πολλάκις θεραπείαι, σὺ ἤτις διὰ μέσου τοῦ σκότους διορᾶς ἐκεῖ ὅπου ὁ περιωρισμένος τοῦ θνητοῦ ὀφθαλμὸς ἀδυνατεῖ νὰ ἐμβατεύσῃ, εἰπέ μοι, ποῦ δύναμαι ν' ἀκούσω τὸν ὕμνον τοῦτον;

— Ἀκουσον, μοὶ εἶπε τότε — ἐνῶ ἡ λεπτοφυῆς αὐτῆς χεὶρ ἀποθήσασα τὴν κυματίζουσαν κόμην τῆς, μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἐμβριθὲς καὶ σχε-

Ἄλλα τὸ ἐσπέρας ὅταν ὁ σάλος καὶ ἡ τύρβη τῶν ἀσχολιῶν τοῦ ἀνθρώπου καταπαύσῃσιν, ὅταν ὁ ὕπνος γαλήνιος καὶ μεγαλοπρεπῆς κατέρχεται βραδέως ἀπ' Ἀνατολῶν ἐκτείνων τὸ πανίσχυρον αὐτοῦ σκῆπτρον ὑπὲρ τὰ ἄστρον τῶν θνητῶν, τότε ἐν μέσῳ τῆς σοβαρᾶς καὶ μυστηριώδους ἐκείνης σιγῆς αἱ χορεῖαι τῶν Νυμφῶν ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ ἐνδιατήματα αὐτῶν καὶ ἐνοῦσι τὰς ἐναρμονίους

(Ἰδε σελ. 88.)

πτικὸν μέτωπόν τῆς — ἀκροάσθητι μετὰ προσοχῆς, διότι ἡ ἐννοία τῶν λόγων μου εἶναι βαθεῖα καὶ δύσκολος.

Ἄ Ὁ Ναὸς τῆς δημιουργίας εἶναι μέγας, ἀπειρος! ἡ δὲ ἐκλεκτὴ ψυχὴ, ἐν οἰαδήποτε στιγμῇ ὅπου καὶ ἂν φέρῃ τὴν πτῆσίν τῆς, πανταχοῦ ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς φύσεως ἀναπεμπομένην ὡς θυμίαμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν θρόνον τοῦ Πλάστου.

αὐτῶν φωνᾶς μετὰ τοῦ ὕμνου ἐκείνου Ἐκεῖ εἰς τὰ πυκνὰ δάση διὰ μέσου τῶν ὀπιοίων ἡ ἐκητόβλος Ἄρτεμις ἐκτοξεύει τὰ ἀργυροειδῆ αὐτῆς βέλη, ὑπὸ τὴν τρέμουσαν σκιάν αἱ χορεῖαι τῶν Δρυάδων ψυθυρίζουσι τὰς μυστηριώδεις αὐτῶν ἀρμονίας.

Ἄ Ἐκεῖ εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς λόφους, ἐνθα κυλίωνται τὰ κρυσταλλώδη τῶν πηγῶν νάματα, ἐνθα ἡ

ἐρασμία κισσάμπελος περιπλέκεται ἐπὶ τῆς ἀκανθώδους βάτου καὶ τὸ γλιχόνιον καὶ ὁ λυγρὸς διαχύνουσι τὴν λεπτὴν αὐτῶν εὐωδίαν, ἐκεῖ ὑπὸ τὸ σελιναῖον φέγγος αἱ ὄρεστιάδαι Νύμφαι, μόλις ψάουσαι διὰ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν τὸν τάπητα τῆς γλῶσσης, ὀρχοῦνται ἐλαφρῶς, ἐνῶ ἡ τεθλιμμένη ἠχώ πλησίον που ἐντὸς σπηλαίου κεκρυμμένη ἐπαναλαμβάνει διὰ φωνῆς τρεμούσης τὰ χαρμόσυνα αὐτῶν ἄσματα.

Ἄ Ἐκεῖ εἰς τὰ βῆθη τοῦ ὄριζαντος, ὅθεν ὁ Φοῖβος πρὶν ἢ στρέψῃ τοὺς πυρίνους αὐτοῦ ἵππους, ρίπτει εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρων τὰ τελευταῖα αὐτοῦ βέλη εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης, ὁ γαλή-

συκροτοῦσι τοὺς ἰδιωρῶδεις αὐτῶν χοροὺς ὑπὸ τοῦ ἤχου τῶν κροτάλων καὶ τῶν αὐλῶν συνοδευόμενοι.

Ἄ Ἐκεῖ τέλος εἰς μεμακρυσμένην καὶ ἐρημικὴν κοιλάδα ἐνθα ὁ ἀνθρώπος, δασάκις εὐρεθῆ μόνος, καταλαμβάνεται ὑπὸ φόβου ἀορίστου, ἀκούων ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς τοὺς συγκεχυμένους ψυθυρισμοὺς τῆς φύσεως, οὗς μάτην προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ καὶ οἵτινες φαίνονται αὐτῷ ὡς φωναὶ ἀπ' ἄοράτου τινος κόσμου πρὸς αὐτὸν ἀποτεινόμενοι, ἐκεῖ πλησίον που ἐπὶ βράχου καθήμενος ὁ μυστηριώδης Πᾶν παίζει τὸν πολυφώνον αὐλὸν του.

Ἄ Καὶ πάντες οἱ συγκεχυμένοι οὗτοι, ἤχοι, αἱ

Ἐπαυλις ἐν Ἰαπωνίᾳ (1).

νιος Ποσειδῶν ὑπὸ τῶν Τριτόνων περικυκλωμένος ψάλλει τὸν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ παιᾶνα.

Ἄ Ἐκεῖ εἰς τὰς καταπρασίνους πεδιάδας ἐνθα ἡ ἄμπελος κάμπτει τοὺς κλώνας τῆς ὑπὸ τὸ βάρος τῶν καλλιδοτῶν σταφυλῶν καὶ ἡ γλαυκὴ ἐλαια, τῆς Πολιούχου Παλλάδος τὸ φύτευμα, κινεῖ μελαγχολικῶς τὴν κορυφὴν, ἐκεῖ ἀναπαύεται ὁ εὐεργετικὸς Βάκχος, ἐρειδόμενος ἐπὶ γηραιοῦ κορμοῦ ἐπὶ τοῦ ὀποίου περιεπίσσεται ὁ οἰνόχρους κισσός, ἐνῶ περὶ αὐτὸν οἱ Σιληνοὶ καὶ οἱ Σάτυροι

(1) Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἄλλου θέλομεν ἀρχίσει τὴν καταχώρισιν περιγῆστος ἐν Ἰαπωνίᾳ μεστῆς παραδόξων περὶ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς χώρας περιγραφῶν.

μυστηριώδεις φωναὶ, αἵτινες ὅτε μὲν ἐκπνεύουσιν, ὅτε δὲ ἀναγεννώσθαι πάλιν, θαυμασίως πως εἰς τὸν αὐτὸν συμπίπτουσι ρυθμὸν, ἀποτελοῦσι μίαν καὶ μόνην ἀρμονίαν ἐνῶ αἱ εἰς τὸ χάος μαρμαίρουσαι σφαῖραι, ὡς ἀγαθοὶ δαίμονες, κλίνοντες μετὰ σεβάσμου τὰς ἐστεμμένες αὐτῶν κεφαλάς, διαχύνουσι πρὸς τὴν γῆν τὴν γλυκεῖαν αὐτῶν μουσικὴν καὶ οὕτω ἡ μεγαλοπρεπῆς αὐτῆ συμφωνία ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰς μυστηριώδεις ἐκτάσεις ποικιλοτρόπως ἐπαναλαμβάνομένη, σχηματίζει ἀκατάπαυστως τὸν αἰώνιον τοῦτον ὕμνον «Τὸ πᾶν τὸ Σὸν μεγαλειὸν ἀγγέλλει, ὦ Ἄραρχε τῆς καθολικῆς ἀρμονίας Ἀρχή.»

—«Ω! έννοῦ νῦν — ανέκραξε τότε ὡς ἀπὸ ἐνείρων συνεργομένη—έννοῦ ὁποῖαν κακὴν παρ-
πατονίαν ἀποτελεῖ εἰς τὴν εὐαίσθητον καὶ λε-
πτὴν ἀκοήν σου ἢ φωνὴ ἐκείνη τοῦ ἀνθρώπου, ἡ-
τις διαταράττει καθ' ἐκλήστην ἐσπέραν τὰς ἡσού-
χους τῆς μονώσεώς σου στιγμῆς!

Ἄλλὰ δὲν μοὶ ἀπεκρίθη διότι ἐφαίνετο βυθι-
σμένη εἰς σκέψεις θλιβεράς. Αἴφνης σοβαρὰ αὐ-
στηρότης ἀντικατέστησε τὸ μειδίαμα τῆς καλο-
κἀγαθίας, ὅπερ ἐπλανᾶτο εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

—«Τλήμων Πατρίς! ανέκραξε, μετὰ τινα σιω-
πὴν, ἢν ποτε χρόνος ὅτε ὑπὲρ σοῦ καὶ μόνης ἐ-
παλλεν ἡ καρδιά τοῦ νεανίσκου, ὅστις ἐπὶ τοῦ πε-
δίου τῆς μάχης ἀποθνήσκων, ὑπερηφάνως πρὸς
τὴν τροπαιοῦχον σημαίαν σου ἠτένιζε καὶ ἡ Ἑλ-
ληνὶς ἀπὸ γενετῆς εἰς τὴν σὴν καθιερούτο λα-
τρείαν! Νῦν δὲ ὅτε δεινοὶ ἐπικεῖνται κίνδυνοι,
ἐνταῦθα ἐνθα πᾶν ὅτι τὸ βλέμμα ἀπαντᾷ. ἀνα-
μιμνήσκει προγονικῆς εὐκλείας τὸ μεγαλεῖον. Ἐν-
ταῦθα, τὰ πλήθη τῶν Ἑλλήνων ἀθρόα συνεργό-
μενα ἐμπνέονται ὑπὸ τῶν εὐτελῶν δημιουργημά-
των τοῦ ρεμβασμοῦ καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως!

Ἄλλ' οἱ λόγοι τῆς οὗτοι διεκόπησαν αἴφνης ὑπὸ
τοῦ κρότου τῶν βημάτων, διαβατῶν διερχομένων
ἄπισθεν ἡμῶν ἐστράφην ἀνησυχῶς πρὸς τὴν Νύμ-
φην, ἀλλ' εἶχε γίνεαι ἄφαντος. Οἱ ἑλαφοὶ κύκλοι,
οἵτινες ἀλληλοδιαδόχως σχηματίζομενοι καὶ δια-
λυόμενοι ἐρρύτιδον ἐλαφρῶς κατὰ τὴν στιγμὴν
ἐκείνην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, μοὶ ἔδειξαν
μόιοι τὰ ἔχνη τῆς ἐνῶ δὲ ἔκυπτον ἵνα παρατη-
ρήσω πλησιέστερον, μοὶ ἐφάνη ὅτι διεκρίνα με-
ταξὺ τοῦ λευκοῦ ἀφροῦ τὸν κυματίζοντα αὐτῆς
πέπλον· ἀλλ' ἐν ἀκαρεῖ τὰ πάντα ἐξηλείφθησαν
καὶ τὰ ὕδατα ἠρέμα κατακυλιόμενα ἐπανέλαβον
τὸν μονότονον αὐτῶν φλοῖσθον.

Συγκεχυμένοι ἰδέαι, αἰσθήματα ἀόριστα με κα-
τέλαβον τότε. . . . ἐστέναξα μελαγχολικῶς
θεωροῦσα καὶ πάλιν τὸ διαυγὲς ὕδωρ ὑπὸ τὸ ἐ-
ποῖον ἐγένετο ἄφαντος ἢ ὠραία ὄπτασία μου καὶ
ἐξηκολούθησα τὸν περιπατόν μου σύνουος καὶ ἐκ-
πεπληγμένη ἀναπολοῦσα τοὺς λόγους τῆς Ναϊά-
δος οἵτινες τοσοῦτον ἀποτόμως εἶχον διακοπή.

Α. Γ. Π.

ΒΡΑΧΕΑ ΤΙΝΑ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΜΕΣΩΝ ΤΟΥ ΦΩΤΙΣΜΟΥ

ΥΠΟ

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

(καθηγ. τῆς φυσικῆς καὶ χημείας τῶν ἐν Ἀθῆναις Γυμνασίων).

(Συνέχεια, ὡς ἀριθ. 10).

ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΩΤΑΕΡΙΟΥ.

Ἱστορία αὐτοῦ. — Κατὰ τὸ ἔτος 1820 διε-
δόθη καὶ σχεδὸν ἐγενικεύθη καθ' ἅπασαν τὴν

Γαλλίαν νέον σύστημα φωτισμοῦ, ὅπερ ἐμελλε
μετ' οὐ πολὺ νῆ ἐπιφέρει πλήρη μεταβολὴν εἰς
τὰς παλαιὰς ἐξέεις τῶν πολιτῶν καὶ νὰ πραγμα-
τοποιήσῃ ἀξιόλογον οἰκονομίαν ὡς πρὸς τὴν χρῆ-
σιν τῶν φωτιστικῶν ὑλῶν, διαχέον πρὸς γενικὴν
εὐημερίαν εὐωνον, καθαρὸν, ἀφθονον καὶ λαμπρὸν
φῶς. Ἱστορικαί τινες λεπτομέρειαι περὶ τῆς ἀρ-
χῆς καὶ προόδου τοῦ διὰ τοῦ φωταερίου φωτι-
σμοῦ δὲν θέλουσιν εἶσθαι ἐνταῦθα περιτταί. Ἄν
καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ διὰ τοῦ φωταερίου φωτισμοῦ ἐν
Γαλλίᾳ χρονολογούνται ἀπὸ τοῦ 1820, πολλὰ
ὅμως ἀπόπειραι εἶχον γείνει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ-
τον καὶ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης. Θέλομεν δὲ ἀνα-
φέρει ἐν τοῖς ἐξῆς τὰς προκαταρκτικὰς ταύτας
ἀποπείρας.

Ὁ Φίλιππος Λεβὼν ἐπινοεῖ τὸν διὰ τοῦ φω-
ταερίου φωτισμόν. — Ἦτο γινώστὸν ἀπὸ τοῦ τέ-
λους τοῦ ΙΗ'. αἰῶνος ὅτι οἱ γαιάνθρακες ὑποβλη-
θέντες εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς θερμότητος κεκλει-
σμένοι ἐντὸς ἀγγείου, ἐξάγουσιν ἀέριον ἐπιδεκτι-
κὸν ἀναφλέξεως. Ἄλλὰ μέχρι τέλους τοῦ ΙΗ'
αἰῶνος οὐδεμίαν ἐξήγαγον ὠφέλειαν ἐκ τῶν πα-
ρατηρήσεων τούτων. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1786 γάλλο-
ς τις μηχανικὸς ὁ Φίλιππος Λεβὼν, γεννηθεὶς
ἐν ἔτει 1765 εἰς τὴν Βραχέτην (τοῦ ἀνω Ματρώ-
να) ἐσκέφη νὰ καταστήσῃ χρήσιμα πρὸς φωτι-
σμόν τὰ ἀέρια τὰ παραγόμενα ἐκ τῆς ἀποστά-
ξεως τῶν ξύλων, ἅτινα ἔχουσι τὴν ιδιότητα τῆς
ἀναφλέξεως ἀναπτόμενα καὶ τῆς φωτιστικῆς δυ-
νάμεως.

Ὁ Φίλιππος Λεβὼν πλησίον τοῦ πατρὸς του
ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἠδὴ γεφυροδοποῖος ἔκαμε τὴν ἀξιό-
λογον ταύτην ἀνακάλυψιν. Προσέχων τὸν νοῦν ὁ
Φίλιππος εἰς τὸν καπνόν, ὅστις ἐξήρχετο ἀπὸ τι-
νος φιάλης, ἐν ἣ ἐνέβαλε πριονίσματα ξύλου καὶ
ἔθεσεν αὐτὴν ἐπὶ πυραύνου (μαγκάλιου), εἶδεν
ὅτι ὁ καπνὸς, ὅστις ἐξήρχετο ἠναπτεν ἅμα συνε-
κοινωνεὶ μετὰ τοῦ πυρός. Ἐκτοτε ἡ ἀρχὴ τοῦ
φωτισμοῦ διὰ τοῦ φωταερίου εἶχεν ἀνακαλυφθῆ.
Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐνθα, ὁ Φίλιππος τὸ πρῶ-
τον εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὑπελάμβανον αὐτὸν
φρενοβλαβῆ, διότι τοῖς ἔλεγεν, «ἐπιστρέφω εἰς
Παρισίους καὶ ἐκεῖθεν θὰ σὰς θερμάνω καὶ θὰ σὰς
φωτίσω δι' ἀερίου, τὸ ὅποιον θὰ διευθύνω πρὸς
ὑμᾶς διὰ σωλήνων.»

Ἐν ἔτει 1789 ὁ Φίλιππος Λεβὼν ἔλαβε πτυ-
χίον ἀνακαλύψεως σκεύους καλουμένου θερμολύ-
χρου ἢ θερμάστρας, θερμαινούσης καὶ φωτιζούσης
οἰκονομικῶς, ταύτην ἤθελε νὰ παραδεχθῶσιν ὡς
σκεῦος οἰκιακόν. Πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἀερίου ἐ-
θετεν ἐντὸς μεγάλου μεταλλίνου κιβωτίου στελέ-
χη ξύλων, τὰ ὅποια ὑπέβαλλεν εἰς ὑψηλὴν θερμο-
κρασίαν. Τὰ ξύλα ἀποσυνθετόμενα παρήγαγον ἀέ-
ρια εὐφλόγιστα, οὐσίας ἐμπυρευματικῆς, ὄξος καὶ
ὕδωρ. Ἡ θερμότης τοῦ κλιβάνου ἐχρησίμευε πρὸς
ἀποσύνθεσιν τῶν ξύλων, τὰ δὲ ἐκ τῆς ἀποσυνθε-

σεως τούτου προκύπτει ἀέριον πρὸς φωτισμόν τῆς
αἰκίας. Εἰς τὴν Χαύρην ὁ Λεβὼν ἀπεπειράθη πρῶ-
τον νὰ συστήσῃ τὰς πρώτας αὐτοῦ θερμολυγίας.
Ἄλλὰ τὸ κατασκευαζόμενον ἀέριον ἦτο ὀλίγον
φωταῖον καὶ διέχευε ὀσμὴν δυσάρεστον, διότι δὲν
ἦτο καθαρὸν. Οὕτω τὰ πρῶτὰ του πειρά-
ματα ὀλίγον ἀντήχησαν. Ὁ Λεβὼν ἐπανελθὼν εἰς
Παρισίους, παρέσχεν εἰς τὸ κοινὸν ὡς νέον δείγμα
φωτισμοῦ τὴν φωταγωγίαν τῶν κήπων καὶ τῶν
οἰκίῶν τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἀγίου Δομινίκου διὰ
τοῦ ἀερίου τοῦ ἐξαχθέντος ἐκ τῆς καύσεως τῶν
γαιανθράκων. Ἄλλὰ τὸ ἀέριον τοῦτο ἦτο ἀκά-
θαρτον, δυσῶδες καὶ ἡ καύσις αὐτοῦ παρήγαγεν
οὐσίας ἐπιβλαβεῖς. Ὁ Λεβὼν ἠναγκάσθη νὰ πα-
ραιτηθῆ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἡτις τῷ ἐπρό-
ξενησε τοσαύτας ζημίας.

Μούρδοχος καὶ Βίνσωρ. — Ἐν ἔτει 1798 ἀγ-
γλος τις μηχανικὸς ὁ Μούρδοχος γινώσκων τὰ ἐν
Παρισίους κατορθώματα τοῦ Φιλίππου Λεβὼν ἐ-
φωταγωγίης διὰ τοῦ ἀερίου τοῦ ἐξαχθέντος ἐκ
τῶν γαιανθράκων τὸ πρῶτιστον ἐργαστάσιον τοῦ
Ἰακώβου Γουότου· μέχρι τοῦ 1805 μόνον τὸ ἐρ-
γαστάσιον τοῦτο ἐφωτίζετο ὑπὸ τοῦ ἀερίου τοῦ
ἐξαχθέντος ἐκ τῶν γαιανθράκων καὶ τούτου ὄν-
τος λίαν ἀκαθάρτου.

Ἐν ἔτει 1804 γερμανὸς τις ὀνομαζόμενος Βίν-
σωρ συνεκρότησεν ἐν Ἀγγλίᾳ βιομηχανικὴν τινα
ἐταιρίαν πρὸς κοινὴν ἐφαρμογὴν τοῦ φωταερίου.
Ὁφείλεται δὲ ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ φωταερίου ἐν Ἀγ-
γλίᾳ εἰς τὴν ἀκάματον ἐπιμονὴν τοῦ Βίνσωρος.
Ἐν ἔτει 1823 ὑπῆρχον ἐν Λονδίῳ πολλοὶ πλού-
σιοι καὶ ἰσχυροὶ ἐταιρίαι, ὡς ἡ τοῦ Βίνσωρος, ἡτις
ἐπροστατεύετο ὑπὸ τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ
Γ', αὐτὴ μόνη κατασκεύασεν εἰς διάστημα πεντή-
κοντα λευγῶν ὄψεως πρὸς διοχέτευσιν τοῦ φω-
ταερίου ὑπὸ τὸ ἔδαφος τῶν ὁδῶν.

Ἐν 1815 ὁ Βίνσωρ ἐνησχολήθη νὰ εἰσαγάγῃ
ἐν Γαλλίᾳ τὴν λαμπρὰν ταύτην βιομηχανίαν,
ἀλλ' ὑπέστη ἰσχυρὰν ἀντίπραξιν ὑπὲρ ἐκείνων, ὧν
τὰ συμφέροντα προσεδάλλοντο ὑπὸ τῆς νέας ταύ-
της ἐφευρέσεως· ἐπὶ τέλους ἠττήθη καὶ ἀπεχώ-
ρησε πτωχός.

Ἐνεκα δὲ τῆς προστασίας Λουδοβίκου τοῦ ΙΗ'
ὁ διὰ τοῦ φωταερίου φωτισμὸς ἐπανελήθη ἐν
Παρισίους μετὰ τινα ἔτη καὶ ἡ ἐπιχείρησις δὲν
ἐβράδυνε νὰ στεφθῆ ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας.

Βλέπει τις ἐν περιλήψει ὅτι ἡ μὲν Γαλλία ἔσχε
τὴν δόξαν τῆς ἐφευρέσεως τοῦ φωταερίου, ἡ δὲ
Ἀγγλία τὴν τῆς ἐφαρμογῆς.

Σύνθεσις τοῦ φωταερίου. — Τὸ φωταερίον σύγ-
κεται κυρίως ἐκ διττανθρακούχου ὑδρογόνου, ὅ-
περ ἐστὶν ἀέριον προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ
τοῦ ἀνθρακὸς μετὰ τοῦ ὑδρογόνου. Ἀπασαί αἱ
οὐσίαι αἱ περιέχουσαι ἀφθονὸν ὑδρογόνον καὶ ἀν-
θράκα ὑποβλήθησιν εἰς ὑψηλὴν θερμοκρασίαν πα-
ράγουσιν ἀέρια εὐφλόγιστα περιέχοντα φωτιστι-

κὴν τινα δύναμιν. Ὅθεν αἱ ὀργανικαὶ οὐσίαι αἱ
περιέχουσαι ἐν ἀφθονίᾳ τὰς οὐσίας ταύτας, ὡς τὸ
ἐλαιον, ἡ ῥητίνη, οἱ γαιάνθρακες, τὰ λίπη κτλ.,
δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς κατασκευὴν τοῦ
φωταερίου, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο προτιμῶνται οἱ γαι-
άνθρακες, διότι μετὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ ἀερίου,
ἀφίνουσιν ὑπόλοιπον τὸ ὀνομαζόμενον κόκ, ὅπερ
ἐστὶ χρησιμώτατον εἰς τὴν θέρμανσιν τῶν καμί-
νων κτλ.

Κατασκευὴ τοῦ φωταερίου. — Πρὸς κατασκευὴν
τοῦ φωταερίου τίθενται οἱ γαιάνθρακες ἐντὸς σι-
δηρῶν ἢ πηλίνων κυλίνδρων τεθειμένων ἀνά τρεῖς
ἢ ἀνά πέντε ἐντὸς πηλίνου κλιβάνου θερμαινο-
μένου σφόδρα· τὰ στοιχεῖα τὰ συγχροτούντα τοὺς
γαιάνθρακας ἀποχωρίζονται διὰ τῆς θερμότητος·
ταῦτα δὲ εἰσὶν ἡ πισσάσφαλτος (κατράμι), τὰ
ἐμπυρευματικὰ ἔλαια, τὰ ἀμμωνιακὰ ἄλατα καὶ
διάφορα ἀέρια. Μεταξὺ δὲ τῶν ἀερίων τούτων
θὰ ἀναφέρωμεν τὸ καθαρὸν ὑδρογόνον, τὴν ἀμμω-
νίαν, τὸ διττανθρακούχον ὑδρογόνον, τὸ ὑδρο-
θεικὸν ὄξύ, ὅπερ ἐστὶν ἀέριον λίαν δυσῶδες ἀνα-
πτυσσόμενον συνήθως ἐκ τῶν σεσηπτότων ὠν καὶ
ἐκ τῶν ἀφοδευτηρίων λάκκων, τέλος τὸ ἀνθρακι-
κὸν ὄξύ, ὅπερ διαλυόμενον εἰς τὸ ὕδωρ παρέχει
αὐτῷ γεῦσιν δριμεῖαν, καὶ τότε ὀνομάζεται σέλι-
τσιον ὕδωρ.

Τὸ φωταερίον ὃν μεμολυσμένον ὑπὸ τῶν δια-
φόρων τούτων οὐσιῶν, εἶναι ὀλίγον φωταῖον, ἐν-
εργεῖ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ὀργάνων δηλητηριωδῶς,
μεταβάλλει τὸ χρῶμα τῶν ὑφασμάτων, καὶ προσ-
βάλλει τὰ μέταλλα καὶ τὰς ζωγραφίας τὰς ἐπὶ
βάσεως μολυβδίνης. Τὰ δυσάρεστα ταῦτα ἀπο-
τελέσματα ὀφείλονται εἰς τὴν ἀμμωνίαν, εἰς τὰ
ἐμπυρευματικὰ ἔλαια καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ ὑ-
δροθεικὸν ὄξύ, τὸ ὅποιον κλιόμενον παράγει τὸ
θειῶδες ὄξύ· πρέπει λοιπὸν τὸ φωταερίον νὰ ἐλευ-
θερωθῆ ἐκ τῶν δηλητηριωδῶν τούτων οὐσιῶν,
διὰ τῆσιν μόνον τὸ διττανθρακούχον ὑδρογόνον
τὸ τοσοῦτον χρήσιμον εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ
φωτός.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου διαβιβάζονται ὅλα τὰ
σύστατικά τῶν ἀποσυνθεθέντων γαιανθράκων ἐν-
τὸς σωλήνων βεβυθισμένων εἰς σιδηρὸν κιβώτιον
ὑπὸ στρώμα ὕδατος ἔχοντος βάθος ὀλίγη τινα
ἐκατοστὰ τοῦ μέτρου. Τὰ ἀμμωνιακὰ ἄλατα δια-
λύονται ἐν τῷ ὕδατι, ἡ δὲ πισσάσφαλτος συμπυ-
κνοῦται. Μετὰ ταῦτα διευθύνεται τὸ ἀέριον εἰς
σκεῦος καλούμενον καθαριστήν, ἐνθα διαβαίνει διὰ
κοσκίνων περιεχόντων τίτανον τετράμμενον καὶ
βεβεργμένην ὕδατι. Ἡ οὐσία αὕτη ἀφαιρεῖ ἐκ τοῦ
ἀερίου τὸ ἀνθρακικὸν ὄξύ καὶ τὸ ὑδροθεικὸν ἀπὸ
τοῦ ὁποῖο ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐλευθερωθῆ. Ἄλλ' ἡ
ἐκκαθάρισις δὲν εἶναι ποτὲ τελεία, τὸ δὲ ἀέριον
διὰ τῆσιν πάντοτε ὀσμὴν τινα δυσῶδη. Ἀφοῦ δὲ
καθαρισθῆ τὸ ἀέριον τῶν δηλητηριωδῶν οὐσιῶν
μεταβαίνει εἰς δοχεῖον καλούμενον ἀερίομετρον·

Ἐν χιλιόγραμμον γαιανθράκων ἐξάγει 200—300 λίτρως φωταερίου.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ (1)

ΚΕΦ. Α'. — ΖΩΑ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ.

Ὡς πᾶν φυτὸν καὶ δένδρον καταρτίζεται ἐκ τοῦ χυμοῦ, ἀποτελοῦντος τὸ ὑλικὸν τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ φυτοῦ, οὕτω καὶ πᾶν τοῦ σώματος μέρος ἐκ τοῦ αἵματος ἀποτελεῖται. Τὸ αἷμα ὅθεν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι εἶναι ὅ,τι ὁ χυμὸς ἐν τῷ φυτῷ, εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἡ ὕλη ἐξ ἧς οἱ οἰκοδομή τοῦ σώματος.

Ὡς τὸ θάλλον καὶ ὠραῖον ῥόδον ἐκ τοῦ κατ' ἀρχὰς μικροῦ κάλυκος γίνεται, διὰ τοῦ χυμοῦ τοῦ διὰ τοῦ στελέχους αὐτοῦ διερχομένου, οὕτως ὁ μικρὸς τοῦ παιδὸς δάκτυλος γίνεται ὁ μέγας δάκτυλος τοῦ ἀνδρός, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ διὰ τῶν ἀγγείων τοῦ βραχίονος χεομένου. Ὡς δὲ τὸ στέλεχος τοῦ φυτοῦ καθεκάζει μείζον γίνεται, οὕτω καὶ ὁ τοῦ παιδὸς βραχίονας. Ὁ χυμὸς εἶναι ἡ τῆς αὐξήσεως τοῦ στελέχους ἀφορμὴ, τὸ αἷμα εἶναι ἡ τῆς τοῦ βραχίονος.

Ἐὰν ἀπὸ τινος φυτοῦ κόψῃς κλάδον τινα παύει οὗτος αὐξάνων, διότι ὁ χυμὸς δὲν ἔρχεται πλέον εἰς αὐτόν· ἀποθνήσκει ταχέως καὶ παρακμάζει. Οὕτως ἐὰν ὁ βραχίονας παιδὸς ἀποκοπῆ δὲν δύναται ν' αὐξήσῃ, διότι τὸ αἷμα δὲν ἔρχεται πλέον εἰς αὐτόν· ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ ἀποκοπεὶς κλάδος, ἀποθνήσκει καὶ παρακμάζει.

Βλέπετε βλαστὸν ἐξερχόμενον τῆς γῆς· αὐξάνει οὗτος καὶ μεγεθύνεται καθ' ἕκαστον ἔτος. Ταχέως γίνεται μικρὸν δένδρον. Μετὰ πολλὰ ἔτη γίνεται μέγιστος καὶ ἐξαπλόνει τοὺς μακροὺς αὐτοῦ κλάδους ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως. Ὡς ὁ μικρὸς βλαστὸς γίνεται δένδρον, οὕτω τὸ ἐν τῇ κοιτίδι βρέφος γίνεται ἀνὴρ. Ὡς δὲ θεωρῶν τὸ δένδρον ἐννοεῖς ὅτι ἐκ τοῦ διὰ τοῦ διαρρέοντος ἐν αὐτῷ χυμοῦ κατέστη τοιοῦτον, οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὅτι ἐφθασεν εἰς τοιαύτην αὐξήσιν διὰ τοῦ διὰ τῶν σωλήνων αὐτοῦ διαχεομένου αἵματος.

Εἶναι θαυμαστὸν ὅποια καὶ πόσα γίνονται ἐνίοτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ· παρατηρήσατε μιλίαν. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ τραχὺ ξύλον, ὁ ἀνώμαλος φλοιός, τὰ τρυφερά φύλλα, τὰ ὠραῖα ἄνθη, καὶ ὁ

(1) Τὴν ἐνδιαφέρουσαν ταύτην πραγματείαν περιέχουσιν ἐν ἀπλῇ καὶ σαφῇ ἐκφράσει γνώσεις περὶ τοῦ περιέργου τῆς φυσιολογίας κλάδου, τῆς φυσιολογίας τῶν ζώων, ἃ ἐξακολουθῆ παρέχων λίαν φιλοτίμως προσεγεχθεὶς λόγιος ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν, πρὸς ὃν ὀφείλομεν χάριτας.

εὐχάριστος καρπός, πάντα κατασκευασμένα ἐκ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ. Ἄλλ' ἡ ποικιλία τῶν ἐκ τοῦ αἵματος κατασκευαζομένων πραγμάτων εἶναι θαυμαστοτέρα.

Παρατηρήσατε τινὰ τῶν ἐκ τοῦ αἵματος κατασκευαζομένων. Ἰδέτε τὸ δέρμα, τὰς τρίχας, τοὺς ὄνυχας· θεωρήσατε τὰ ἄπαλά καὶ ἐρυθρὰ οὖλα καὶ τοὺς σκληροὺς καὶ λευκοὺς ὀδόντας ἐν τῷ στόματι. Εἶτα παρατηρήσατε τὸν ὀφθαλμόν. Ἰδέτε τὰ βλέφαρα, τὰς βλεφαρίδας, τὸ στερεόν, μαργαριτόλευκον ἐπίβλημα τοῦ βολβοῦ, καὶ τὸ φωτεινὸν παράθυρον εἰς τὸ πρόσθιον τοῦ ὀφθαλμοῦ μέρος. Ἰδέτε ἐντὸς τοῦ παραθύρου τούτου, τὸ στρογγύλον, κεχρωματισμένον παραπέτασμα, μὲ ἀνοιγμὰ ἐν τῷ μέσῳ ὃ ὀνομάζομεν κόρη.

Πάντα ταῦτα ὅσα βλέπετε γίνονται ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος. Ὑπάρχουσι πρὸς τούτους πολλὰ ἄλλα ἐντὸς τοῦ σώματος τὰ ὅποια δὲν δύνασθε νὰ ἴδητε. Εἰσὶ τὰ σκληρὰ ὀστά, οἱ ἐρυθροὶ μῦς, αἱ λευκαὶ καὶ στιλπναὶ χορδαὶ δι' ὧν οἱ μῦς κινουσι τὰ ὀστά, οἱ ἐλαφροὶ σπυγγώδεις πνεύμονες, τὸ πυκνὸν καὶ στερεόν ἥπαρ, ὁ ἀπαλὸς ἐγκέφαλος, τὰ λευκὰ νεῦρα κτλ.

Πόσον παράδοξον εἶναι ὅτι ὅλα τὰ μέρη ταῦτα τοῦ σώματος, τοσοῦτον ἀλλήλων διαφέροντα, κατασκευάζονται ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑλικοῦ, τοῦ αἵματος. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο ἀκόμη. Ἡ εἰς τὰ ὄστα κηρώδης οὐσία γίνεται ἐκ τοῦ αἵματος, καὶ ἡ χολή, τὸ πικρὸν ἐκεῖνο μίγμα τὸ ἐν τῷ ἥπατι κατασκευαζόμενον. Τὰ δάκρυα πρὸς τούτους γίνονται ἐκ τοῦ αἵματος. Ὑπάρχουσι πλεῖστα ἄλλα ῥευστὰ ἐν τῷ σώματι τὰ ὅποια γίνονται ἐκ τοῦ κοινοῦ τούτου ὑλικοῦ. Ὅποταν θεωρεῖτε ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τινὸς θεωρεῖτε ἐντὸς ὑδατώδους ῥευστοῦ, τὸ δὲ ὀπισθεν μέρος τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ πληροῦται ἐκ τινος ἐκχυλίσματος· ἀμφότερα ταῦτα ἐκ τοῦ αἵματος γίνονται.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλο ἀκόμη. Αἱ ἀρτηριαὶ καὶ φλέβες ἐν αἷς τὸ αἷμα ῥεῖ κατασκευάζονται ἐκ τοῦ αἵματος. Καὶ αὕτη ἡ καρδιά ἡ τὸ αἷμα ἐκχύνουσα, εἶναι κατασκευασμένη ἐκ τοῦ παρ' αὐτῆς ἐκχυνομένου αἵματος. Τοῦτο εἶναι παράδοξον τόσον ὥσανεὶ θὰ ἦτον ἂν οἱ τοῖχοι διόρυγος κατασκευάζοντο ἐκ τοῦ ὑδατος τοῦ διὰ τούτων ῥέοντος, ἢ ἂν κατασκευάζετο ἀντλία ἐκ τοῦ ὑδατος τοῦ παρ' αὐτῆς ἐκχυνομένου.

ΤΑ ΛΙΑΝ ΑΡΜΟΖΟΝΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Δὲν δύνασαι νὰ ἐνδύσῃς ἑπώσουν καλλίτερον τὸ παιδίον τοῦτο; εἶπεν ὁ Πέτρος Ῥοβὲν τῇ συζύγῳ του· δὲν ἔμπορεῖ τις οὔτε κἀν νὰ τὸ θεωρήσῃ!

Ὁ πατὴρ εἶχε μόλις ἐπανέλθει ἐκ τῆς ἐργασίας του· ἐκάθισε παρὰ τῆ ἐστία καὶ τὰ βλέμματά του ἔπεσον ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου, τοῦ τέκνου των, ὅπερ ἀποβαλὸν παλαιὸν φόρεμα ἐσκόπει νὰ μείνῃ μὲ μόνον τὸν ὑπενδύτην.

Ἡ μήτηρ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς στεναζούσα καὶ εἶπε: — Δυστυχῆς τέκνον μεγαλύνει τοσαύτον καὶ φθείρει καὶ σχίζει τὰ ἐνδύματά του, ὥστε ἀπορεῖ τις τί νὰ πράξῃ. Διορθῶναι πλύνω καὶ αἰδηρῶν ἀδιακόπως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ν' ἀκούω: Δὲν δύνασαι νὰ ἐνδύσῃς καλλίτερα τὸ παιδίον τοῦτο! Γινώσκεις Πέτρε ὅτι ἐκ τῶν ὄσων κερδίζεις μόνον τὴν τροφήν ἡμῶν· δύναμεθα νὰ ἔχωμεν. Ποῦ θὰ εὔρω λοιπὸν τὰ χρήματα νὰ τῷ ἀγοράσω ἐνδύματα.

— Καλὰ, καλὰ, γινώσκω ὅτι ἔχεις δικαίον, ἀλλὰ τὸ μικρὸν τοῦτο εἶναι πολὺ κακὰ ἐνδυμένον.

Ὁ Λουδοβίκος ἤκουε καὶ ἀνεμίχθη εἰς τὴν συνομιλίαν:

— Βεβαίῳ πατέρ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχω καλλίτερα φορέματα· τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου πολλὰς μὲ παριγελώσι καὶ μ' ἐρωτῶσι ἐὰν ἡ μήτηρ μου ἐμπορεῖται τὰ ράκη· τοῦτο μὲ λυπεῖ καὶ λησμονῶ τὸ μάθημά μου, καὶ ἔπειτα ἔχω ἐπιπλήξει.

— Εἶναι λίαν δυσάρεστον τέκνον μου καὶ σὲ βεβαίῳ ὅτι ἐὰν εἶχον τὰ μέσα, θὰ σὲ ἐνέδουον καλλίτερον ἀπὸ πάντα ἄλλων ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ καθὼς εἶναι οἱ χρόνοι, εἶναι δύσκολον καὶ αὐτὴν τὴν τροφήν νὰ προμηθευθῇ τις.

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των οἱ δύο σύζυγοι ἀπεφασισαν τῇ προτάσει τῆς μητρὸς νὰ ἀγοράσωσι διὰ τὸ τέκνον των ἐνδυμασίαν μεταχειρισμένην ἐκ τινος μεταπράτου. Τῇ ἐπαύριον ἐπορεύθη ἡ μήτηρ μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ῥάπτου. Ὁ ῥάπτης, μαθὼν τί ἐζήτου, εἶπεν ὅτι εἶχεν ἀκριβῶς τὸ ποθοῦμενον, ἦτοι ἐπανωφόριον καὶ ὑπενδύτην ἄτινα εἶχον κατασκευασθῆ διὰ τῶν υἱῶν τοῦ ἀρτοποιοῦ καὶ τὰ ὅποια εὐρέθησαν λίαν μικρὰ, καὶ ἐν πανταλόνιον κατασκευασθὲν διὰ ἑνα τῶν ὄρφανῶν τῆς ἐνορίας, ὅπερ δὲν ἤρμοζεν ἐπίσης καλῶς.

— Θὰ σὰς τ' ἀφήσω εὐχαρίστως ὀλιγώτερον τοῦ ὅσον μὲ κοστίζει, λέγει.

Ἡ μήτηρ ἐκάθισεν ἐπὶ ἐδρᾶς καὶ εἶπεν

— Ἰδῶμεν, Λουδοβίκε, δακίμασέ τα εὐθύς.

Ὁ Λουδοβίκος ὑπήκουσε, καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου, κατάρθρωσε νὰ εἰσδύσῃ ἐν τοῖς ἐνδύμασι· ἀλλὰ τὸν ἐστενώρουν, δὲν ἐτόλμα δὲ νὰ σαλεύσῃ φοβούμενος μήπως τὰ διαρρήξῃ. Ὁ ῥάπτης ἤναγκάσθη νὰ ἐμολογήσῃ, μὲ μεγάλην τοῦ λύπην, ὅτι ταῦτα δὲν ἤρμοζον.

Βλέπων τὴν ἀπελπισίαν τοῦ παιδὸς, ὁ ἔμπορος ἤρξατο πάλιν σκεπτόμενος μήπως ἔχει ἄλλα τέλος μετὰ τινος ἐρεύνης, ἀνεκάλυψε ἐπανωφόριον καὶ πανταλόνιον μεταχειρισμένον τὰ ὅποια ἐθεωρήθησαν λίαν ἀρμόζοντα καὶ ἱκανῶς μεγάλα. Ὁ

ῥάπτης ἐζήτησε καὶ ἔλαβε δικαίαν ἀμοιβήν. Μετὰ τινα λεπτὰ ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ μήτηρ του ἐπανήλθον σπεύδοντες εἰς τὴν οἰκίαν των ἵνα δεῖξωσι τὰ ἀγορασθέντα εἰς τὸν πατέρα. Κατ' ἀνάγκην ἐγκραίασθη νὰ ἐπαναθέσῃ τὰ φορέματα ὅπως ὁ Ῥοβὲν δυνήθῃ νὰ ἴδῃ πῶς ἤρμοζον, τούτου δὲ γενομένου ὁ Λουδοβίκος ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ὅπως τὸν θαυμάσωσιν. Ἐνῶ τὸν ἐθεώρουν πανταχόθεν, ἔθεσε τυχαίως τὴν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ πανταλονίου καὶ ἤρξατο ἀμέσως κραυγάζων καὶ σκιρτῶν ἀπὸ χαρᾶς, λέγων:

— Πάτερ, μήτηρ! Ἰδέτε τί εὐρίσκω, καὶ τοῖς εἰδείξε πεντάφοραγον περιτετυλιγμένον εἰς τεμάχιον χάρτου. Τώρα, δύναμαι νὰ πάρω καὶ ὑποδήματα!

— Μήπως νομίζεις τῷ λέγει ὁ πατὴρ ὅτι σοὶ ἀνήκει. Πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν ῥάπτην, νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὸν πωλῆσαντα τὰ ἐνδύματα.

Ὁ Λουδοβίκος τὰ ἔχασε βλέπων τὰς προσδοκίας του ματαιουμένας. Ἀλλὰ ἐννοήσας ὅτι ὁ πατὴρ του εἶχε δικαίον δὲν εἶπε πλέον λέξιν. Τὸ νόμισμα ἀπεδόθη τῷ ῥάπτῃ. Ἐσπέραν τινα Σαββάτου εἰς τῶν υἱῶν τοῦ ῥάπτου ἔρχεται εἰς τὴν πτωχὴν καλύβην, καὶ εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Ῥοβὲν: Τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀνῆκον εἰς πανταλόνια σὰς πέμπει τὸ δέμα ταῦτο. Ἀνοίγουσι τὸ δέμα, καὶ ἐν αὐτῷ εὐρίσκουσι καινούργη ὅλας ἐνδυμασίαν θερμὴν καὶ ἀρμόζουσαν ἐξ οὗ μεγίστη ἡ ἀγαλλίασις διὰ τὸν Λουδοβίκον, ὅστις ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἐνεδέετο καλῶς ἐὰν μὴ ὁ πατὴρ του ἦτο τίμιος ἄνθρωπος.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ.

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν εἰς ἀπάντησιν αἰτήσεως τοῦ ἐκδότου τοῦ Χρόνου τῶν Κυριακῶν Σχολείων, ἔγραψε διάγγελμα πρὸς τοὺς παῖδας τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, δημοσιευθὲν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐφημερίδι. «Πάντες ζητεῖτε νὰ μάθητε τί ὁ Πρόεδρος ὑμῶν ἔχει νὰ εἴπῃ πρὸς ὑμᾶς. Ἰδοὺ, α Ἡ συμβουλὴ μου πρὸς τὰ Κυριακὰ σχολεῖα, εἶναι ἡ ἐξῆς: Προσκοληθῆτε ἀπρὶς εἰς τὴν Γραφήν ὡς τὴν ἀγκυραν τῶν ἐλευθεριῶν σας· γράψατε τὰ παραγγέλματα αὐτῆς ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, καὶ ἐνασχῆσατε ταῦτα ἐν τῷ βίῳ ὑμῶν. Τῇ ἐπιτροπῇ τοῦ βιβλίου ταύτου ὀφείλομεν πᾶσαν πρόδοον γενομένην ἐν τῷ ἀληθεῖ πολιτισμῷ, καὶ εἰς τοῦτο πρέπει ν' ἀτενίζωμεν ὡς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐν τῷ μέλλοντι. «Ἡ δικαιοσύνη ὑψοῖ τὰ ἔθνη, ἀλλ' ἡ ἀμαρτία εἶναι μομφὴ κατὰ πάντων.»

Ἰμπεριος ἐδουλοῦσας.

Θ. Σ. ΡΡΑΝΤ.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 10).

Ἡ Ἰνγεβόργη ψιθυρίζει καὶ ὁ Φριτιόφ δὲν ἀκούει ἢ τοῦτο: «Ἄλλ' ἡ ὄργη τοῦ Βαλδούρ...». «— Ἄ! ἐπανελάβεν οὗτος, ἠπέιλησέ τινα ποτε ὁ γλυκύτατος οὗτος υἱός; Ἀγαπῶντες, πρῶτον ἄλλο τι ἢ ὅτι αὐτός, ὅστις ἀγαπᾷ αἰωνίως τὴν Νάννην ἐν εὐτυχίαις καὶ δυστυχίαις; καὶ ὅστις καὶ σήμερον ἔτι, ὅτε θεῖον φῶς λάμπει ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς τῆν ἀγαπᾷ ἐκ καρδίας αἰωνίως πιστῶς; Ἴδε τὸ πρόσωπόν του· δὲν αἰσθάνεσαι τὴν παρουσίαν του; Κλίνομεν γόνυ πρὸ τοῦ βωμοῦ του διότι δὲν εἶναι εὐπροσδεκτωτέρα προσφορά δι' αὐτὸν ἢ ἔρωσ ἀπορρέων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σταθερὸς καὶ ἀγνός ὡς ὁ ἐκεῖνου. Καὶ ὁ ἔρωσ ἡμῶν, σὺ τὸ γνωρίζεις δὲν εἶναι γήινος· ἐγεννήθη ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ ζητεῖ περιπαθῶς τὴν πατρίδα του. Ὡ! πόσον εἶναι εὐτυχῆς ὁ κατοικῶν ἐκεῖ εἰς τὸ ὕψος, ὁ ἀποχαιρετήσας τὰς θλίψεις καὶ τὰς δυστυχίας καὶ δυνάμενος νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τῶν θεῶν μετὰ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγάπης του! Ὅταν οἱ πολεμιστὰι εἰσέρχωνται εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ Βαλχάλα διὰ τῆς ἀργυρᾶς θύρας βλέποντες ἡμᾶς ἐκεῖ καθήμενους πλησίον ἀλλήλων θέλουσι μᾶς θεωρεῖν εὐτυχεῖς καὶ ὅταν διανέμηται εἰς βονάσεια κέρατα τὸ χρυσιζὸν ὑδρομελι θέλομεν προσεγγίσει ἀταράχως τὰς κύμβας μας ἐπόμενοι ἡδέος βεμβασμοῦ.»

Τίς δύναται νὰ διηγήθῃ τὴν ἀτυχίαν, ἧς ἀπῆλαυσαν κατὰ τὴν φουγαλέαν ἐκείνην ὥραν αἱ δύο νεαρὰ καρδίαι; «— Ἀκούεις τὸ κελᾶδημα τῶν πτηνῶν, λέγει ὁ Φριτιόφ, εἶναι ἡ ἠχώ τοῦ Βαλχάλα! Βλέπεις τοὺς ἀστέρας ἐκείνους; ἐπεθύμουν νὰ κοσμήσω δι' αὐτῶν τὴν μεταξοειδῆ κόμην σου· ἡ λάμψις των προέρχεται ἐκ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τῶν ψυχῶν. Ἄχ! ἐάν ἤμην τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸν εὐδαιμόνα ἐκεῖνον τόπον, ἀπηλλαγμένος πάσης ἀνησυχίας, μετὰ σοῦ μετὰ σοῦ Ἰνγεβόργη μου!...» Καὶ ἐπειδὴ εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἰνγεβόργης ὑγρούς. «— Μὴ κλαίει· τῆ εἶπε· δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ἀποθάνω· πλὴν, ἰδοὺ ἐφθασεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Ἄκουσον τὰς ἀηδόνια· εὐτυχῆ πτηνᾶ· οὔτε ἡ αὐγὴ οὔτε ἡ ἐσπέρα σὰς ἀποχωρίζουσιν ἀλλήλων. Ἴδοὺ ὁ ἀνατέλλων ἥλιος. Ὡ! θεεῖ ἀστὴρ, προσαγόρευσον καὶ προστάτευσον τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς μου· εἶναι εἰκὼν σου, ἡ καρδία τῆς διαλάμπει ὡς αἱ ἀκτῖνες σου· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶναι διαυγεῖς καὶ κυανοὶ ὡς ὁ οὐρανός σου· προσαγόρευσον τὴν φιλάτην μου!— Πρὶν δὲ ἡ ἀποχωρισθῶμεν, ἴσως διὰ παντὸς δεξιά, φιλάτη μου, τὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Μετ' ὀλίγον, καὶ μετ' ὀλίγον οὐ-

δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Ἀναπόλει μου ἀναμένουσά με καὶ ὑπολογίζον τὰς ὥρας μέχρι τῆς στιγμῆς, ἧτις θέλει μᾶς ἐνώσει διὰ παντός».

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἀνεχώρησεν ὑποσχόμενος τῇ Ἰνγεβόργη, ὅτι ἠθέλην ἐπιστρέψει, ὅπως ἀναγγεῖλη αὐτῇ τὴν ἀπόφασιν τῶν γερόντων. Ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ λοφίσκου τοῦ Βήλη πρόκειται νὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τῆς θυγατρὸς του. Πλὴν ἰδοὺ ἡ ἡμέρα παρήλθεν ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ ἡ πρῶτα μετ' ἐλίγον ἀνατέλλει, ὁ δὲ Φριτιόφ δὲν ἐπιστρέφει. Ἡ Ἰνγεβόργη θρηνηεῖ. Ἰκέτευσον τὸν υἱὸν τοῦ Θόρστεν, ὅπως τείνῃ χεῖρα διαλλακτικὴν πρὸς τοὺς ἀδελφούς της· μὴ βλέπουσα δὲ αὐτὸν ἐπιστρέφοντα φοβεῖται, ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ.

— Ἄ! λέγει, πόσον εἶναι σκληρὸς ὁ ἀνὴρ καὶ πόσον εὐκόλον εἶναι εἰς αὐτὸν νὰ κατασυντρίψῃ καρδίαν πιστὴν, ὅταν κινή αὐτὸν ἡ τιμὴ του, ἡ ὅτι αὐτός ἀποκαλεῖ οὕτω! Ἡ τύχη μου ἀπεφασίσθη χθές· ἀλλ' ὁ Φριτιόφ δὲν φαίνεται, ὅπως μοι τὸ ἀναγγεῖλη. Οἱ ἀστέρες ὠχρῶσι καὶ ἡ ἐλπὶς μου ἐκλείπει μετ' αὐτῶν. Ἴσως οἱ θεοὶ διατάττουσιν οὕτω· μήπως ὠργίσθη ὁ Βαλδούρ, διότι ἐτήρησα ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀνθρώπινον ἔρωτα ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ἱεροῦ του; Καὶ ἐν τούτοις τί κακὸν ἔπραξα; Διατί ὁ παρθενικός μου ἔρωσ νὰ παροργίσῃ ἕνα τόσῳ ἡμίον θεόν; Ἡ καρδία μου δὲν εἶναι καθαρὰ ὡς τὰ ὕδατα τοῦ Ourda καὶ ἀθῶα ὡς τὰ ὄνειρα τοῦ Gefione;

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΕΝ ΘΡΑΥΩ ΤΗΝ ΛΥΡΑΝ (1)

Με εἶπον «τῆς ποιήσεως ἄφες τὰς φλυαρίας· εἰς τὸν βωμόν τοῦ ὕλισμοῦ τὴν λύραν σου νὰ θραύσῃς. Νὰ βυθισθῆς εἰς τὴν ἰλὺν καὶ σὺ τῆς κοινωνίας Κ' εἰς τοῦ χρυσοῦ τὰ εἰδῶλα θυμιάμα νὰ κλύσῃς. Ἄντι καρδίας σίδηρον ὑπὸ τῆ στήθῃ φέρε, Γενοῦ Παρίας τῆς ζωῆς, λησμόνησον καὶ χαίρει.»

Ἄ! ὄχι, ὄχι, βέβηλοι ὀργισταί, Ζωῖλοι, Σεῖς, ὅσοι ἀγοράζετε τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου· Μάτην πικρὰ καὶ βλάστημα ἀνοίγετε τὴ χεῖλην, Δέν με πτοεῖ ἡ μέταξα, ἡ λάμψις τοῦ χρυσοῦ. Κυλίεσθε εἰς ὄργια καὶ εἰς ἀκολασίαν, Πωλοῦντες καὶ συνείδησιν καὶ ἔθνος καὶ θρησκείαν.

Πῶς λησμονεῖτε, ἀνάνδροι, τὴν λύραν τοῦ Φεραίου Καὶ τῆς Θρησκείας τὰς ἠδῶς καὶ τῶν Κλεπτῶν τὸ ἄσμα; Μήπως διότι εἰς τὸ φῶς μᾶς ἔφερον ἐκ νέου, Καὶ τῆς δουλείας τῆς στυγνῆς ἐδίωξαν τὸ φάσμα; Ἡ μὴ διότι μετ' αὐτῶν καὶ ἡ Ἑλλάς; ἐσώθη Καὶ τόσων ἐπληρώθησαν μακρῶν αἰῶνων πόθοι;

1) Τὸ ποίημα τοῦτο ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῆς λυρικῆς συλλογῆς ἐπιγραφομένης «Ἀκτῖνες καὶ Μύρα» καὶ τυχοῦσης τοῦ πρώτου ἐπαίνου ἐν τῷ Βουτυναίῳ ποιητικῷ διαγωνισμῷ τοῦ 1876.

Ἀρνησιπάτριδες, τυφλοὶ πρὸ τῆς ἐλευθερίας· Οἱ τὴν ζωὴν εἰς μηχανὴν μεταβαλόντες μόνον, Ἄμνημονες τῆς χρεσίνης τοῦ ἔθνους· ἱστορίας, Χλευάζετε, πλαγγῶνες σεῖς, τοὺς τάφους τῶν προγόνων. Καὶ κραυπαλεῖτε ἄφρονες μολύνοντες, αἰσχύνῃ! Ἦν ἱερὰν, ἣν ἔβρεξαν μὲ αἱμάτα ἐκεῖνοι.

Ἔρρατε, λάτραι τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς ὑποκρισίας Ἐκ τοῦ βορβόρου ἔρποντες τὸν ἀφανῆ πυθμένα, Ὅχι καταρρεύσετε βωβοὶ ἐκ τῆς ἀκολασίας Εἰδῶλα σεῖς ἀκίνητα, ἐψιμυθωμένα. Τί δι' ὑμᾶς, ἀγνώμονες, ἀν' ἡ πατρὶς στενάζῃ Κ' ἡ Κορῆ; ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τῶν τίγρεων σφαδάζῃ;

Ὅχι! ἐνώσω σάζεται ὁ Παρθενῶν ἐπάνω Καὶ πέραν ἡ λοιπὴ Ἑλλάς ὑπὸ δουλείαν κλαίει, Δέν θέλω ζῶν καὶ ἄφρονος μὲ σὰς νὰ ἀποθάνω, Ἐνώσω μάγος οὐρανοῦ τῆς Ἀττικῆς μ' ἐμπνέει. Δέν λησμονῶ τοῦ ἱεροῦ τὴν γῆν Μεσολογγίου Δέν γίγνομαι παράσιτος τῆς δόξης καὶ τοῦ βίου.

Ναί! δὲν φθονῶ τοῦ Παρνασσοῦ τὴν δάφνην καὶ τὸ κλέος. Εἰν' ἀσθενῆς ἡ λύρα μου, ἀλλ' ἀν' ἡ εἰμαρμένη Θελήσῃ ἄτημος ἐγὼ νὰ ἀποθάνω νέος Κ' ἐκεῖ που τάρος ἀφνῆς μακρὰν μὲ ἀναμῖνει, Ἄλλὰ ὅχι ἀποθάνω ἐάν φέρον ἐντὸς καρδίαν Πιστεῶν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀποτέλεσμα πνευματικῶν ποτῶν. — Διάσημος ἰατρός ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἀριθμεῖ ὡς ἐφεξῆς τὰ ἀποτελέσματα τῶν πνευματικῶν ποτῶν ἐν Ἀμερικῇ, κατὰ τὰ δέκα τελευταῖα ἔτη.

Τὰ πνευματικὰ ποτὰ ὑπέβαλον τὸ κράτος εἰς δαπάνην ἄμεσον τριῶν δισεκατομμυρίων φράγκων· ἐπῆνεγκον ἔμμεσον δαπάνην τριῶν δισεκατομμυρίων· κατέστρεψαν, διὰ τοῦ πυρός ἢ διὰ τῆς βίας, ἀξίας πλέον τῶν πεντακοσίων χιλ. φράγκων· ἐγένοντο ἄφορμῇ δεκαχισχιλίων αυτοκτονιῶν· ἐπῆνεγκον τὸν θάνατον τριακοσίων χιλιάδων ἀνθρώπων· ἐβάρυνον τὸ κράτος δι' ἑκατὸν χιλ. παιδιῶν· ἔρριψαν ἑκατὸν περίπου χιλιάδας εἰς τὸ δεσποτικόν ἢ εἰσῆγαγον εἰς τὰ νοσοκομεῖα.

— Κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος μέχρι τέλους Μαρτίου ἡ Ἀγγλία ἐδαπάνησεν εἰς διάφορα ὀχυρώματα τῶν παραλίων αὐτῆς λίρας στερλίνας 7,207,027 ἢτοι 209,003,783 δραχμάς.

— Αἱ συχναὶ ἀπεργίαι τῶν ἐν Ἑυρώπῃ ἐργατῶν χάριν αὐξήσεως μισθοῦ ζημιώσιν οὐ μόνον τοὺς ἐργοστασιάρχας ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐργάτας αὐτοὺς οὐκ ὀλίγον. Κατὰ τινὰ ὑπολογισμὸν ἀρτίως κηρυχθεῖσα ἀπεργία τῶν ἐργατῶν τῶν ἀνθρακωρυχείων ἐν τῷ μεσημβρινῷ Yorkshire (Ἀγγλία) οἱ ἐργοστασιάρχαι ἐζημιώθησαν 500,000 οἱ δὲ ἐργάται 250,000 λίρας. Ἐάν προσθῶμεν εἰς

ταῦτα καὶ τὴν ζημίαν ἣν ὑπέστησαν αἱ σιδηροδρομικαὶ ἐταιρίαι, θέλομεν ἔχει σύνολον ζημίαν 272,000 λιρῶν ἐπὶ μόνας δεκατέσσαρας ἐβδομάδας.

— Ἡ κατασκευὴ τοῦ Μεγάρου τῆς ἐν Παρισίοις ἐκθέσεως τοῦ 1878 ἐδόθη εἰς ἐργολάβον ἀντι 3,100,000 φρ.

— Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας ἀνήγγειλεν ἐπίσημως ὅτι ἐπισκεφθήσεται τὴν παγκόσμιον Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων.

— Οὐνεροπόλο; φιλόσοφος ἀνεκάλυψεν ὅτι οἱ κῶνωπες εἰσὶν ἡ μετεμψύχωσις κακῶν ἀνθρώπων.

— Εἰσῆλθον τὸν λιμένα τῆς Νέας Ἰόρκης τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ἐκ ξένων χωρῶν προσερχόμενα 82 ἀτμόπλοια καὶ 432 ἰστιοφόρα, ἐν ὧν 513 πλοῖα.

— Ὅταν αἱ ἀκρίδες ἐπεσκέφθησαν μυριοπληθεῖς τὴν κεντρῶν Σινικὴν περὶ τα μέσα τοῦ ἐνεστῶτος Αὐγούστου, οἱ χωρικοὶ θεωρήσαντες αὐτὰς ὡς δῶρον τοῦ θεοῦ τὰς ἐτηγάνισον καὶ τὰς ἔτρωγον.

ΤΑ ΔΑΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ

Τὰ δάση τῆς Ἑυρώπης ὑπολογίζονται ἔχοντα ἑκτασιν 500,000,000 ἄκρα ἢτοι 1,500,000,000 στρέμματα, καλύπτουσι δηλ. τὰ εἴκοσι τοῖς ἑκακτὸν ἐξ ὀλοκλήρου τῆς ἐκτάσεως τῆς ἡπείρου. Ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ ἡ ἑκτασις ἡ ὑπὸ δένδρων κεκαλυμμένη ὑπολογίζεται εἰς 1,460,000,000 ἄκρα ἢτοι 3,460,000,000 στρέμματα. Ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ τὰ δάση καλύπτουσι 700,000,000 ἄκρα ἢτοι 2,100,000,000 στρέμματα. Ὀλόκληρος ἡ ἑκτασις δι' ἀμφοτέρω τὰ ἡμισφαίρια εἶναι 3,600,000 γεωγραφικὰ μίλια. Τὰ δάση ἐν Ἀμερικῇ κατέχουσι τὰ εἴκοσι ἐν τοῖς ἑκατὸν τῆς ἐκτάσεως τῆς ἡπείρου ταύτης. Ἐάν δὲ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ ἀναλογία ἐν Ἀσίᾳ, Ἀφρικῇ καὶ Αὐστραλίᾳ εἶναι εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν, τὸ σύνολον τῶν δασῶν τῆς οἰκουμένης καλύπτει ἑκτασιν 7,734,000 γεωγραφικῶν μιλίων.

Ἡ κατὰστροφή τῶν δασῶν εἶναι λίαν μεγάλη, καὶ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν περιστάσεων οὐδεμίαν γίνεται προσπάθεια πρὸς ἀναπαραγωγὴν αὐτῶν. Παράδειγμα ἔστω τὸ παρ' ἡμῖν συμβαῖνον. Ἐκαστος γινώσκει τὰς καθ' ἑκάστην ἀναγγελλομένας πυρπολήσεις τῶν δασῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀμερικῇ τῇ μεσημβρινῇ, ἑκατομμύρια στρεμμάτων κατ' ἔτος καταστρέφονται. Ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ ἰδίᾳ δὲ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις, ἡ κατανάλωσις τῶν ξύλων εἶναι ὑπέρογκος. Νόμος ψηφισθεὶς ἐν ἔτει 1875, ἐπιβάλλει πρόστιμον 500 δολλάρων ἢ ἐνός ἔτους φυλάκισιν, διὰ ματαίαν βλάβην ἢ κατὰστροφήν δένδρων.

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΑΚΟΥ ΦΩΤΟΣ

Ο έν Λονδίνο καθηγητής Crookes κατώρθωσε νά ζυγίση τὸ φῶς λαμπάδος, καίτοι τὸ φῶς μέχρι τοῦδε θεωρεῖτο ὡς μὴ δυνάμενον νά ζυγισθῆ. Ἡ ἀρχὴ τοῦ λεπτοῦ καὶ πολυπλόκου ἐργαλείου βασίζεται ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι λεπτὸν νῆμα ὑάλου, ἠρημένον ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀκρας, δύναται νά συστροφῆ εἰκοσάκις ἢ τριακοντάκις χωρὶς νά θραυσθῆ, καὶ κλίνει πάντοτε νά ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν θέσιν. Διὰ τῆς προσδέσεως τοιούτου νήματος ἐν σωλῆνι, καὶ τῆς κατευθύνσεως ἀκτίνης φωτός ἐν αὐτῷ, εὐρέθη δυνατόν, τῆ βοήθεια καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν μέσων, νά σημειωθῶσιν αἱ συστροφαὶ καὶ ἐντάσεις αἱ προξενούμεναι διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ φωτός λαμπάδος ἐν τῇ σωλῆνι, ἀποτέλεσμα δὲ τούτου εἶναι ὅτι ζυγίζει 0.001728, ἢ περὶ τὰ δύο χιλιοστιμόρια τοῦ κόκκου. Λαμβάνοντες τὸ βάρος τοῦτο ὡς κατὰ προσέγγισιν ἀφστηρίαν, εὐρίσκωμεν ὅτι τὸ φῶς τὰ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐκπεμπόμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἰσοῦται πρὸς τριακόνα δύο περίπου κόκκους κατὰ τετραγωνικὸν πῶδα, ἢ πεντήκοντα ἑπτὰ τόννους κατὰ τετραγωνικὸν μίλιον, ἢ 3,000,000,000 τόννους ἐφ' ἀπάσης τῆς γῆς, βάρος τὸ ὅποιον ἐάν μὴ ὑπῆρχεν ἡ κεντρομόλος δύναμις θὰ ἐξετίναζε τὸν ἡμέτερον πλανήτην εἰς τὸ διάστημα.

Λέπρα.—Μεταξὺ διαφόρων νοσημάτων τῆς ἀρχαιότητος ἄτινα παρήλθον χάρις εἰς τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς λογικῆς δέον νά κατατάξωμεν καὶ τινὰς τρομερὰς ἀσθενείας οἷα τὴν Λέπραν. Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας πάσαν ἦσαν κοινὰ τὰ καταστήματα τῶν λεπτῶν ἐν Εὐρώπῃ. Τὴν σήμερον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ τῆς φρικτῆς ταύτης ἀσθενείας πασχόντων ἀνέρχεται εἰς 93,230 κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς ἐν ᾧ ἄλλοτε ἀνῆρχετο εἰς ἑκατομμύρια.

ΜΗΧΑΝΗ ΠΡΟΣ ΓΡΑΦΗΝ. Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐπιρομηθεύθη καὶ ἔχει ἐν τῇ Γραφείῳ αὐτῆς ἐν ἐνεργείᾳ ἤδη μηχανὴν δι' ἧς γράφει τις ὡς ἐπὶ κλειδοκυμβάλου πλήτην γράμματα ἀντὶ τῶν μουσικῶν πλήκτρων. Δύναται τις γυμνασθεῖς νά γράφῃ διπλασίως ἢ διὰ τῆς χειρὸς ἐν τῷ αὐτῷ χρονικῷ διαστήματι. Τὰ γράμματα ἐκτυποῦνται καθαρὰ καὶ κεφαλαῖα ὡς τὰ τοῦ τύπου. Περιέρχεται καὶ λίαν χρήσιμος ἐφεύρεσις.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

«Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΤΙΜΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΗΣ ΑΓΛΘΟΕΡΓΙΑ» ὑπὸ Μαρλῆ — διηγήματα μεταφρασθέντα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τῆς κ. Α. Γ. Η.

«ΖΩΟΛΟΓΙΑ» ὑπὸ τῆς Κας Καρπέντι, μετὰφρασις ο. κ. τῆς αὐτῆς Α. Γ. Η.

Πωλοῦνται παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπώλαις. Τὰ δύο βιβλία ταῦτα ὦν τὸ πρῶτον ἐξεδόθη ἤδη εἰς τρίτην ἔκδοσιν, εἰσι λίαν χρήσιμα καθ' ἑαυτὰ ὡς οἰκογενειακὰ ἀναγνώσματα, ἐφ' ᾧ καὶ συνιστῶνται πᾶσι τοῖς τὰ καλά ποθεοσιν.

«ΑΙ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΙ ΦΡΙΚΑΛΕΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ» ὑπὸ W. E. Γλάδστον, — μετὰφρασις ἐκ τοῦ πρωτοτύπου. Πωλεῖται ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ Μέλ-λοντος ἀντὶ λεπτῶν 50. Πέμπεται εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀποστελλομένης τῆς τιμῆς εἰς γραμματόσημα ἐν ἐπιστολῇ «εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τοῦ Μέλλοντος εἰς Ἀθή-νας».

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

«LECTURES ILLUSTRÉES POUR LES ENFANTS» — ἐκιδόμενον ἐν Λωσάνῃ τῆς Ἑλβετίας εἰς φυλλάδιον 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμοῦμενον διὰ 4 ἢ 5 δρασιμίων εἰκό-νων. Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησίως προπληρωτέας δρ. 2,50.

CHILDREN'S FRIEND. — CHILDREN'S PRIZE. καὶ CHILD'S MAGAZINE. Ἀγγλικά περιοδικὰ ἐκιδόμενα εἰς φυλλάδια 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμοῦμενα διὰ ἑραιο-τάτων εἰκόνων. Τιμὴ ἐτησίως συνδρομῆς ἐκάστου δρ. 2,50. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ.

ΛΥΣΙΣ Θ'. ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Χριστός.—Χρ.—Ἰστός.

Ἐβλυσεν αὐτὸ ὁ κ. Παναγ. Ι. Κατραβάς, ἐξ Ἰθάκης.

ΛΥΣΙΣ 4. ΓΡΙΦΟΥ.

B—γ—μ—δ—ἐν—πράτιν—Βία μηδὲν πράττειν.

Ἐβλυσεν αὐτὸν ἡ κ. Ἐλένη Δερρέα. Ἐπίσης οἱ κκ. Ἀλέξ. Δ. Θέμελης, ἐκ Σμύρνης καὶ Ἐμμ. Κ. Γεωργιάδης, ἐκ Σύρου.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Εἶμαι μέρος τῶν προσώπων
 χρῆσιμον ἀρκούντως μάλα
 Ὅλοι μ' ἔχουν τῶν ἀνθρώπων
 καὶ ἐκ τῶν ζώων ἅλα τὰλλα.
 Σὺ, ᾧ εἶλη, ποῦ μὲ βλέπεις
 εἰς τὸ πρόσωπόν σου μ' ἔχεις.
 Τὶ συλλογισμένη μένεις,
 τί μὲ βλέπεις καὶ ἀπορεῖς;
 Καὶ οἱ φίλοι σου μὲ ἔχουν
 καὶ ὅλοι σου οἱ συγγενεῖ.
 Δὲν μ' ἐνόησες ἀκόμη;
 πρόσθεσε εἰς τὴν ἀρχὴν μου
 ἄλλην μίαν κεφαλὴν,
 καὶ ὅλ μ' εὐρῆς, ὅπου κρότοι
 ὅπου ἀνθρώποι φαίνεσθαι
 καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς συνάξουν.

ΓΡΙΦΟΣ 2.

